

[Nielsen-Man.]

baade for unge i Landdistrikterne og vel ogsaa for Arbejdere og Husmødre at foretage i selve Arbejdstiden.

Hvis man sammenholder den nye Lukketid paa de fire første Ugedage, Kl. 17³⁰, med Reglerne i Lukkeloven af 1932, saa er det jo en Forkortelse af den Tid, Butikkerne skal være aabne, men ogsaa her gælder det, at der er længere aabent i Butikkerne, end vi nu gennem et Stykke Tid har været vant til, og jeg tror og haaber, at den Tid maa komme igen, da de handlende maa se det som deres første og væsentligste og næsten eneste Opgave at betjene Kunderne, betjene Forbrugerne. Vi har jo maattet vænne os til, selv om det var med nogen Beklagelse, at Kunderne, der kom i Forretningerne, næsten maatte føle sig som Supplikanter, der staar foran Disken og beder om at faa de Varer, der ganske vist i alt for lille Udstrækning er for Haanden. Den gamle Skik, at Kunden bliver modtaget som en velset Gæst, haaber jeg vender tilbage inden saa længe: Naar Varerne kommer, maa det gamle Forhold vel ogsaa komme igen, at Indehaverne af Forretningerne er interesserede i at sælge deres Varer og derfor ogsaa interesserede i at holde aabent saa længe, som Kunderne ønsker, at der bliver holdt aabent.

Det foreliggende Lovforslag hviler paa en Overenskomst mellem de interesserede Parter, og alene af den Grund vil jeg anbefale Forslaget. Det nye, det, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kaldte det radikale i Forslaget, er jo Weekendens, Lørdagslukningen Kl. 14, og jeg maa sige for mit Vedkommende, at skønt jeg er vel vidende om, at det er dette Punkt i Forslaget, der mere end noget andet vil være i Stand til at piske Lidenskaberne op, kan jeg ikke svinge mig op til nogen stor Harm over det — tværtimod. Jeg ser med Tilfredshed, at der nu skabes Mulighed for de unge Ekspedienter, som næsten alle sammen er langt fra deres Hjem, til at faa fri Lørdag Eftermiddag og rejse til deres Hjem og hvile ud om Søndagen, og selv om det ikke er dem alle, der har denne Rejse at foretage, selv om deres Hjem ligger i den By, hvor de i Øjeblikket er beskæftigede, betragter jeg det alligevel som et Fremskridt, at vi kommer henimod en saadan Lørdagsfrihed. Derimod var det med nogen Betænkelighed, jeg hørte det ærede Medlem Hr. Fornæs' Udtalelse om, at nu skal man en-to-tre tilstræbe, at Weekend trænger igennem i Fabrikkerne og i alle andre Virksomheder, og jeg tænker naturligvis først og fremmest

paa de Følger, det ogsaa maatte faa for det Erhverv, jeg tilhører. Der tror jeg nok, det vilde volde Vanskeligheder at gennemføre en almindelig Weekend. Jeg forstaar vel, at der inden for talstærke Kredse kan være Ønske om en saadan almindelig Weekend, og jeg skal saamænd heller ikke forsværge, at vi før eller senere havner der — jeg tør heller ikke paastaa, at Livet ikke kan leves, naar vi er havnet der —, men jeg kan se, at det vil medføre mange, mange og meget store Vanskeligheder, ikke mindst for Landbrugserhvervet, der har saa vanskeligt ved at skaffe sig den fornødne Medhjælp; og at disse Vanskeligheder for Landbrugets Vedkommende vil blive større, efterhaanden som Lørdageftermiddagsfrihed gennemføres, først i Butikker, senere i Fabrikker og andre Virksomheder, er vel nok klart for os alle sammen.

Saa kommer det sidste Nap, at ogsaa Landbruget skal give sine unge fri Lørdag Eftermiddag. Ja, hvis det bare var et Spørgsmaal om Sindelag, tror jeg ikke, det vilde volde Vanskelighed, men det er et Spørgsmaal om Økonomi og om at faa Arbejdet udført. Jeg haaber, at vi til sin Tid, naar Spørgsmaalet bliver aktuelt, maa kunne paaregne Forstaaelse fra alle Sider, saa ogsaa dette Erhverv til sin Tid vil være i Stand til paa Linie med andre at løse Spørgsmaalet. Men hvis vi ikke kan paaregne den Forstaaelse, jeg turde maaske ogsaa sige den Imødekommenhed, som er nødvendig, ja, saa er det en Forhindring, som maa tages. Jeg vil da haabe, at Udviklingen og Forstaaelsen mellem Land og By bliver en saadan, at vi til sin Tid vil være i Stand til at løse ogsaa denne Opgave. Det foreliggende Lovforslag kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Jørgen Otsen: Det er godt, at der nu skal gøres en Ende paa det Lukkevirkvar, der har raadet her i Landet i de senere Aar. Efterhaanden var det blevet saaledes, at ingen kunde hitte ud af, hvornaar de forskellige Butikker havde aabent, og paa hvilke Dage enkelte Brancher endog lukkede totalt. Det var naturligt, at Handelsministeriet under Krigen og i Besættelsestiden krævede Butikkerne lukket tidligere end normalt af Hensyn til Brændsels- og Lysforbruget. Det var ekstraordinære Foranstaltninger, som man fra alle Sider har ønsket ophævet snarest belejligt; ikke mindst det købende Publikum vil med Glæde se hen til mere tidssvarende Lukketider. Forholdet er imidlertid, at man ikke kan tænke sig at vende